Ч. 41. Второк 7 марта (22 лютого) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З делеґаций. — Дневний порядок найблизшого засїданя. — Ювилей знесеня кріпацтва в Росиї.

В дальшій дискусиї над войсковими кредитами на засїданю австрийскої делеґациї референт п. Козловский представив подрібно цифри войскового буджету. Зазначив, що хоч конче треба виповнити недостачі в уоруженю армії, але войскова управа повинна числити ся також і з економічною силою та з буджетом держави, котрої довги ростуть. Референт хвалив поступ в уоруженю армії та войскову дисциплїну. Найважнїйшою справою є реформа войскового закона. Бесїдник признав заслуги міністра війни в заведеню урльопів в часї жнив і жадав узглядненя ремісників та хлїборобів при доставах.

Дел. Булїн і Удржаль жалїли ся на упослїдженє Чехів в армії, а звертаючи увагу, що Чехи є на передоднї угоди, висказали надію, що чеські Нїмцї не підуть слїдами своїх товаришів на Мораві, де сойм не спосібний до працї мимо порозуміня.

Дел. Ваґнер говорив за дворічною войсковою службою, за полекшами для хлїборобів і дбанем про релїґійні практики у войску.

Дел. Дам заявив, що Нїмцї будуть голосувати за войсковими кредитами мимо фінансових трудностий, бо тут іде о інтерес Австриї.

Відтак ґр. Еренталь відповідав на інтерпеляцию дел. Сукупа в справі видалюваня австрийских робітників з Прусиї і заявив, що практика видалюваня, примінювана пруськими властями, справдї має часто важкі наслїдки для австрийских горожан. Тому міністер давав позір на ту справу від початку свого урядованя і старав ся, щоби наступила зміна на лучше. Та не слїд забувати, що є природні межі змагань міністра що-до сего, бо приміна тих полїцийних приписів Прусиєю є без сумнїву виконуванем державного права зверхництва. З сеї точки погляду независимі держави не можуть позволити на признанє чужим горожанам права осїлости, бо се квестіонувало би виконуванє права зверхництва. Але мимо сего кождий случай видаленя, що дійшов до відомости міністерства заграничних справ, все був докладно розслїджуваний і з виїмкою тих случаїв, з котрих урядові дати виказали, що дотичні особи були вже карані, австрийский амбасадор в Берлинї кождий случай порушив у нїмецкого правительства і роблено стараня, щоби по можности осягнути відкликанє видаленя, або бодай продовженє реченця. З початком с. р. Бетман Гольвеґ прирік амбасадорови дбати про те, щоби при виконуваню розпорядженя в справі видалювань з Прусиї поступати з можливою лагідностию. Дальше подав ґр. Еренталь, що від 1. жовтня до 31. грудня 1910 р. міністерство інтервенїювало в 43 случаях що-до австрийских горожан, а в 4 що-до угорских. В тім числї було чотири видаленя, запоряджених ще в рр. 1904, 1905, 1907 і 1909. В 12 случаях видаленє відкликано, в 8 продовжено реченець видаленя аж до 1. року для впорядкованя справ. 27 случаїв ще не полагоджено. В 6 случаях міністерство мусїло відмовити інтервенциї, бо ішло о людий судово караних. В однім случаю просьбу о інтервенцию відкликано. Відповідаючи на інтерпеляцию дел. Василька в справі безпосередного зелїзничого получення м. Дорогой в Румунії з Буковиною, заявив, що се не актуальне. Відтак міністер відповідав на інтерпеляцию дел. Еленбоґена в справі двох случаїв мнимого переслїдуваня австрийских горожан в Прусиї і заявив, що пруске правительство на інтервенцию амбасадора в Берлинї видало вже запорядженя, щоби розслїдити справу. Доходженя ще не покінчені. Коли міністер довідає ся про їх вислїд ще перед кінцем сеї сесиї, то доповнить свої заявленя.

Дел. Станек заявляє, що міністрова від-

---

31)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

Але я з своєї сторони не був так певний як Саварі, що дістанемо Туссака зараз в свої руки. Я знав, що вуйко отвирав двері якось штучно. Імовірно знав Туссак також ту тайну. Але треба було надіяти ся, що він знов замкнє двері за собою. Грубе дерево дверий і їх зелїзне окутє ще добре стояло менї в памяти. Тому було дуже імовірне, що ще в послїдній хвили наткнемо ся на непобориму перешкоду. Нетерпеливо ішли ми наперед. Ми перейшли ще може яких кількасот кроків в глубокій пітьмі, коли нараз показало ся перед моїми очима далеко в переді блїде жовтаве сьвітло. Я трохи не скрикнув з радости. Двері були отверті. В своїй дикій жадобі мести Туссак навіть не гадав о своїх гонителях.

Тепер вже не потребували ми поступати поволи на помацки вздовж стін. Розпочала ся шалена погоня. Ми скоро минули простір, що нас дїлив від сходів і вибігли на гору. Дальше в найбільшім поспіху минули ми другі двері і дістали ся до вимощених камінем сїний замку, де спокійно горіла оливна лямпка, як в часї мого першого побуту. Страшний, пронизуючий крик, відтак мов би жалїстний плач донесли ся до наших уший.

— На поміч! Ратунку! Він убє єго! Ратунку! — кричала мов божевільна служниця, що вибігла напротив нас. — Він убиває пана Бернака!

— Де він? — рикнув Саварі.

— Там за тими дверми! В бібліотецї!

Ще раз роздав ся страшний крик і завмер в хрипкім хорчаню. Відтак щось голосно хруснуло....

Я знав, що значить той страшний голос. Ми вбігли до бібліотеки і подали ся напрасно назад перед страшним видом, який представив ся нашим очам. Ми всї, навіть Саварі і шалено сьміливий молодий гузар, були в першій хвили мов заголомшені.

Вуйко мусїв сидїти при своїм столику, обернений плечима до дверий, коли до комнати вбіг Туссак. На стукіт обернув він імовірно голову і побачив роз'ярене лице бородатого великана; зі страху і в смертній тревозї видав з себе той страшний крик, який доніс ся до нас, коли ми були в сїнях, а той жалїстний войкіт, який опісля слїдував, добув ся з него здає ся в хвили, коли Туссак вхопив своїми зелїзними лабами єго голову і скрутив єї на бік. Вже на сам вид грізного местника мусїв Бернак задеревіти. Бо — що було найстрашнїйше на цїлім тім образі — він сидїв ще й тепер плечима обернений до дверий, перед столиком, між тим як єго голова, цїлковито викручена довкола своєї оси, вказувала нам страшенно змінене, синьо-червоне лице, то худе лице з мертвими очима і отвертим ротом, яке ще й нинї являє ся менї у снї, аби заколотити спокій моїх очий. Побіч него стояв Туссак із схрещеними руками і сияючим лицем.

— Мій довг — сказав — я отсе сплатив.

— Піддайте ся! — крикнув Саварі громовим голосом, простягаючи против него руку з пістолетом.

— Стріляйте лиш! — відповів Туссак і ударив себе рукою в сильну свою грудь. — Чи гадаєте, що я бою ся ваших нужденних куль, або може навіть вам здає ся, що живцем дістанете мене в руки? Ту надію зараз вам відберу.

Він вхопив одно з тяжких дубових крісел, підняв єго понад голову і кинув ся на нас. Ми всї вистрілили і три кулї прошили єго тїло. Але він не зважав на пливучу кров, замахнув ся до удару і кинув кріслом. На щастє омилило єго око. З гуком подібним до грому поцїлив важкий удар стіл побіч мене, що розлетів ся на кусники. Відтак кинув ся на Саварі'ого мов скажений, притиснув єго до землї і вхопив за шию. Тепер і ми оба з Жерардом напали злочинця і вхопили єго за руки. Але Туссак був сильнїйший як всї ми разом і скоро видер ся нам з рук. Кільканайцять разів брались ми до него і все стрясав він нас з себе, як грушки з дерева. Вкінци єго сила почала ослабати; він утратив за богато крови, що струєю з него лила ся. З надлюдским з'усилем підняв ся ще раз і станув на ноги. Мов пси на медведи висїли ми причіплені до него. Ще раз заричав з лютостию і розпукою, аж замок задрожав, відтак повалив ся і лежав непорушно. Тяжко відсапуючи стояли ми коло

повідь его не вдоволила і вносить, щоби отворити дискусию.

През. Бернрайтер піддає внесене під голосоване.

Внесене відкинено.

Дел. Кльофач зголосив таке внесене: Делеґация ухвалює: Взиває ся міністерство заграничних справ, щоби порозуміло ся з австро-угорским правительством в цїли виданя відповідних репресийних зарядженъ.

По умотивованю сего внесеня ґенеральний бесїдник дел. Козловский зазначив, що заява міністра в комісиї заграничних справ в тій справі не вдоволила бесїдника. Коли мимо того не лучив з тим справи заяви недовіря, то тому, що бесїдник умів оцїнити прихильність міністра для польского Кола та инші его заслуги. Бесїдник буде голосувати за наглостию внесеня.

В голосованю нагле внесене Кльофача відкинено 28 голосами против 16.

Дальше докінчено дискусию над буджетом маринарки. В дискусиї забирали голос між ин. дел. Козловский, адмірал Монтекукколї і референт Шлеґль. В голосованю буджет маринарки принято.

Дневний порядок найблизшого засїданя палати послів, яке скликано на год. 11 дня 8 с. м., обіймає: справоздане конституцийної комісиї з внесеня Пернерсторфера що до зміни закона о стоваришенях з р. 1867; справоздане економічної комісиї з цїлого ряду внесень господарских, між ин. з внесеня пос. Онишкевича о плеканю безрог; справоздане судової комісиї з внесеня пос. Офнера о внесеню інституциї публичних аґентів; верифікация неспраджених доси виборів до ради державної з р. 1907.

Вчера обходжено в Росиї торжественно 50-ті роковини знесеня кріпацтва. З приводу тих роковин цар видав до президента міністрів Столипина рескрипт. В рескрипті згадує цар з признанем про всїх співробітників Александра II. в справі увласнення селян та кладе натиск на безкористність, яку проявила російска шляхта. Цар запримічує, що взяв собі за цїль довершити дїло свого дїда і зробити російских селян не лише вільними але також економічно сильними властителями ґрунтів. Се має наступити шляхом улекшеня виступленя з громади, як також через піднесене рільничої культури. Вкінци висказує цар переконане, що інституциї, що поклали собі за цїль уліпшене селяньскої реформи, заховають і на дальше спокій і лад серед сїльского населеня в Росиї.

Новинки.

Львів, дня 6-го марта 1911

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір о. Северина Метелї, гр. кат. пароха в Люблиници новім на заступника презеса Ради повітової в Чесанові і о. Василя Волошиньского, гр. к пароха в Верблянах, на заступника презеса Ради повітової в Яворові.

— **Ювилейні медальони Тараса Шевченка,** роботи артиста-різьбаря М. Гаврилка, в виконаню фірми проф. Івана Левиньского, коштом товариства „Жіноча Громада", вже вийшли і продають ся: в Книгарні Наукового товариства ім. Шевченка у Львові (де приймаєть ся також замовленя з провінциї), в „Сокільскім Базарі" у Львові і его філїях на провінциї, в „Народній Торговлї" у Львові і всїх її філїях на провінциї, а також по всїх філїях „Жіночої Громади". Цїна медальону в гіпсу 2 К, з теракоти 3 К. Дохід призначений на „Рідну Школу".

— **Посмертна згадка.** Виходячий в Пруденттополи „Прапор", доносячи про смерти бл. п. о. Кирила Сїмкова, монаха Ч. Сьв. Вас. Вел., котрий помер 24 січня с. р, присьвятив Покійникови згадку, котру тут повтаряємо: Блаженної памяти Покійник уродив ся 8 липня 1866 р. в Калуши. До школи ходив початково в Калуши а відтак до гімназиї в Станиславові. По укінченю 7 кл. вступив Покійник до Чина ОО. Василиян 23 цьвітня 1887 року. Торжественні обіти зложив 18 січня 1892 р. а 14 мая 1893 р. дістав сьвячене.

Перше місце его було при пароxі в Жовкві, де попри своï духовні обовязки працював щиро для народної просьвіти. За его старанем повстала „Читальня Просьвіти" на Воли Висоцкій і Оплітній, де рівнож дрібною квестою вибудував церков. Відтак працював в Улашківцах, в Михайлівцї, та через кілька лїт в Дрогобичи яко учитель при василиянській чотирокласовій школї, де рівнож брав живу участь при закладаню читалень, крамниць та кас в околици.

Своєю ревною працею в Галичинї здобув собі загальну любов і пошану так у народу як і своїх говаришів монахів, та своїх настоятелїв. Яко примірний сьвященик і горячий патриот народолюбець та знаменитий орґанїзатор, рвав ся всегда до найтяжшої працї на найтяжші позициї, та і тому названо его „робучим волом". В роцї 1906 прибув яко місионар до Парани, де рівнож обняв зараз найтяжшу позицию в Паранї, се є опорожнену парохію по бл. памяти Николї Роздольскім на Рійо Кляро. Тут розглянувши ся в тяжкій ситуациї, сказав зараз, що тут буде вже працювати до кінця свого житя. Відай знайшов Покійник що шукав, бо тяжшої позициї від Рійо Кляро не надіяв ся вже знайти. І справдї пережив там Покійник

него, уважно приглядаючи ся, аби при найменшім порушеню кинути ся на него; але він вже не рушав ся — був мертвий.

Блїдий як смерть опер ся Саварі о останки поломаного стола і держав ся рукою за болючі ребра.

— Менї здаєть ся, немов би я боров ся з медведем — відозвав ся. — Тепер бодай позбув ся цїсар одного ворога, а Франция одного нбезпечного чоловіка. А однако то був і хоробрий чоловік.

— Який вояк був би з него! — сказав Жерар задумчиво. — Що за кватирмайстер для наших гузарів! Він зробив велику дурницю, що не вступив до служби цїсаря.

Я між тим сїв на фотель. Не диво, що я чув ся утомленим і майже хорим від великого зворушеня; навіть на Жерардї і Саварім не проминули безслїдно нинїшні кроваві події, а я в таких справах був лиш новиком. Саварі дав нам напити ся з своєї фляшки по троxи коняку, відтак здоймив одну з занавіс від дверий і прикрив нею тїло вуйка.

— Нема вже тут що робити — сказав. — Мушу як найскорше донести о всім цїсареви. Але папери Бернака мусимо забрати, бо многі з них відносять ся одного або другого заговору і можуть дати деяке поясненє.

Сказавши то, зібрав Саварі папери, які лежали на столику вуйка. Між ними був один лист, який вуйко скінчив видко писати, коли до комнати влетів Туссак.

— Ого, а то що? — відозвав ся Саварі перечитавши кілька початкових слів. — Здаєть ся, що наш приятель Бернак був також небезпечним чоловіком. Ось послухайте:

„Любий Катіль! Пришлїть менї відворотною почтою фляшинку тої есенциї без смаку і запаху, яку ви менї прислали перед трема лїтами. Маю на гадцї ту отрую, що не полишає ніяких слїдів. Потребую її доконче на слїдуючий тиждень і тому прошу о як найскоршу присилку. Колиб ви мали яку просьбу до цїсаря, то я допоможу вам своїм впливом".

— Письмо адресоване до одного дроґериста в Аміян — сказав Саварі, відвертаючи лист. — Отже при всїх своїх честнотах був ще й отруйником. Цїкавий би я знати, для кого була призначена та отруя.

— І я цїкавий би то знати — відозвав ся я. Що я мав иншого сказати? Атже він був моїм вуйком, а... до того вже не жив.

XVII.

Як скінчила ся моя пригода.

Ґенерал Саварі поїхав просто до Пон де Брік, аби зложити цїсареви рапорт, а Жерар провів мене до Бульонь, аби випити зі мною фляшку вина. Я надіяв ся, що застану тут мою своячку Сибілю. Але її не було тут і — що ще більше мене здивувало — не полишила також ніякої вістки, де можна би її стрітити.

Другого дня, скоро лиш стало свитати, збудив мене післанець Наполеона.

— Цїсар хоче вас бачити, пане де Ляваль.

— Де маю ставити ся?

— В Пон де Брік.

Я знав, що Наполеон жадав в першім ряді від своїх підвластних скорого виповнюваня приказів. Тому вже за десять минут сидів я на сїдлі, а за дальшої пів години був я вже в замку. Заведено мене по сходах на гору до комнати, де був цїсар і его жена. Йосифина в своїй хорошій блїдо-рожевій раннїй тоалєтї спочивала на шезльонзї, Наполеон ходив своїми звичайними твердими кроками по комнаті. Мав на собі давний одяг, який любив носити рано, заки розпочав своє урядоване — білий обширний халат, червоні турецкі пантофлї і білу, шовкову хустку обкручену довкола голови. Виглядав як який західно індийский плянтатор. Сильний запах кольоньскої води враджував, що він лише що вийшов з купели. Був в найлїпшім настрою, а на лици Йосифини відбивав ся як звичайно той его настрій. Обоє приймили мене з ласкавим успіхом.

— Ви знаменито розпочали свою службу у мене — сказав цїсар. — Саварі всьо менї розповів, що стало ся і справдї не знаю, чи можна було зручнїйше взяти ся до дїла. Я сам не маю навіть часу о таких річах думати; але моя жена буде спокійнїйше спати, коли знає, що Туссак вже не жиє.

— Так, справдї — відозвала ся цїсарева. — То був страшний чоловік. Він так само як і Кадудаль.

— Мене веде моя звізда, Йосифино — сказав Наполеон, гладячи її по голові. — Моя дорога назначена, як отверта книга лежить будучність передо мною. Нїчого не може менї стати ся, заки не докінчу мого дїла. Вірю в призначене, моя дорога.

— А длячогож ти укладаєш пляни, коли — як кажеш — всьо вже наперед призначене?

— Бо й то призначено, щоби я укладав пляни, ти дурненька. Чи не є то призначене, що мій мозок спосібний обнимати такі великі гадки? Немов би за стїною здвигаю будинок моїх плянів на будучність і нїхто не бачить, що я будую, доки не покінчу моєї роботи. Не гадаю нїколи дальше на перед як на два роки, пане де Ляваль; цїлий нинїшний ранок провів я на тім, що укладав мої наміри на осїнь і зиму 1807 року. Ага, що я хотів сказати: Ваша своячка показала ся дуже зручною. Було би шкода, аби така славна дївчина кинула ся в рамена такого підлого сотворіня, як той Лєсаж, що від тижня жебрає ласки. Чи не гадаєте й ви, що була би шкода?

Я мусїв з тим поглядом згодити ся.

— Але то все так є з такими ідеально настроєними женщинами; їх примхи і мрії зводять їх на блудну дорогу. Ви видають ся менї як ті Араби і Єгиптяни на Всходї, що не хотїли вірити, що я старший ґенерал як Клєбер, бо мій внїшний вигляд менше поваги додавав менї в їх очах, як фризиєрска голова і стать наймита мого ґенерала. Так само й жінки з того Лєсажа роблять героя — лише длятого, що має хороше лице і великі телячі очи. Его внїшний вигляд підбив Сибілю, а проче она собі уявляє.

(Конець буде).

правдиві муки. Нарід розпитий, позбавлений всякої морали, без найменшої просьвіти і підбурюваний несумлінними людьми дав Покійному велике поле до ділання, а ще більшої журби. З першу осів на 2 вісіонарі, а відтак на стало перенїс ся на 3 кольонію, де небавком побудував хороший церков і школу. Заложив „Читальню Просьвіти“, котра під его проводом хорошо розвивалась, а в школї задля браку учителя сам учив дїти. Та надмірна праця а ще більше журба о збаламучених кольонїстів від котрих зазнав богато горя, була за велика на его слабі сили, загнала Єго скоро в грудну недугу, а відтак мимо ще молодого віку в гріб. Смерть Покійного викликала велике пригноблене у всїх, хто лиш знав его, а дїла его будуть колись записані золотими буквами в історії Бразилійскої Руси. Честь его памяти!

— Дрібні вісти. Збори учителїв шкіл середних в Кракові ухвалили заявити ся рішучо за знесенем шкільних мундурів. Проф. Маґієра, Стобєцкі др. доказували, що мундури лиш деморалїзують молодіж, а радн. Васунґ доказував, що в школах де молодіж не носить мундурків, панує далеко більша карність, як в гімназиях де мундурки обовязкові. — Російскі кримінали ще нїколи не були так переповнені студентами як тепер. З 9000 студентів петербурґского унїверситету ходить ледви 400 на виклади. — М. Строзак, львівский злодїй не мав щастя. Вкрав оногди два образи а зайшовши на пиво до шинку, лишив їх на дворі; коли вийшов вже їх не застав, бо тимчасом вкрав їх другий злодїй. — Знайдений перед 3 лїтами в Боснї мужеский золотий перстїнь з чорним очком, на котрім суть зарізані букви, можна відобрати в парохіяльнім уряді в Коровици коло Любачева, у о. Теоф. Гарасовского.

— З „Днїстра“. На послїднім засїданю Надзираючої Ради Тов. „Днїстер“ вибрано президентом Товариства п. **Йосифа Онишкевича**, ц. к. нотаря у Львові, в місце радника Двора Григорія Кузьми, котрий зрезиґнував. Рівночасно іменовано дра **Володимира Охримовича** технїчним директором товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ для безпосередного веденя справ того-ж товариства. Побіч того задержує др. В. Охримович і на дальше уряд заступника директора в товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“.

— Нагле занедужанє радн. Двора др. Йос. Шпільмана, ректора львівскої Академії ветеринарії, сталось причиною, що розпущено чутку, мов би він хотів отроїти ся і в тій цїли зажив циянкалї. Чутка та, як тепер доносять з достовірного жерела, есть зовсїм безосновна. Др. Шпільман дістав був лиш слабого атаку апоплектичного, але має ся вже значно лїпше і житю его не грозить нїяка небезпечність. Др. Шпільман виїхав був до Відня, щоби там взяти участь в нарадах над реформою студий ветеринарийних, а о его занедужаню наспіла була слїдуюча вість, що дала причину до згаданої чутки: Нинї (в пятницю, мин. тиждня) перед полуднем завізвано лїкаря др. Цернера до готелю „Residenz“, щоби прийшов з помочию мешкаючому там ректорови Академії ветеринарії львівскої, радникови Двору Шпільманови, котрий в місци відходів дістав атаку апоплектичного. Коли лїкар прибув і заняв ся пацієнтом, той признав ся єму, що зажив циянкалї, щоби відобрати собі житє. Др. Цернер розслїдив пацієнта, але не міг викрити слїдів отроєня. Здає ся — додає „Corr. Wilhelm“, котра пустила ту чутку — що циянкалї через довший час переховуване звітріло і стратило силу. Що до мотиву свого кроку др. Шпільман відмовив всякого поясненя. Недужого привезено автомобілем до санаториї при ул. Аверсперґа. — Отже др. Шпільман не хотів подати причини свого самоубийства, але спритні віденьскі ґазетники, котрі чують, як трава росте, вивідали ся й без помочи др. Шпільмана про причину его самоубийства та й зараз розписали ся о тім широко. Причиною самоубийчого наміру ректора львівскої Академії ветеринарії було не що иншого лиш теперішні відносини унїверситетскі в Галичинї і — не сьмійте ся — руско-польскі спори!

— Чума. На однім з передмість **Одеси стверджено один случай чуми.** Віденьска найвисша рада санїтарна есть того погляду, що нема нї найменшої причини до занепокоєня з причини одного случаю чуми в Одесї. Єсть то спорадичний случай, який буває звичайно по портових містах. Отже не треба побоювати ся, що чума розширить ся. В Кірінї, на полудне від Харбіна, прибрала чума величезні розміри. Улиці завалені трупами, а часть трупів викинено на узбіча в східній сторонї міста. Жителї сусїдних сїл не хотять довозити поживи, а люди в містї голодують і зачинають бунтувати ся. Японьский консуль завізвав всїх своїх земляків, щоби виїздили з міста.

В Фудзядянї в Манджуриї, де так страшно чума лютила ся, не було дня 1 марта с. р. анї одного случаю занедужаня або смерти на чуму. Був то перший день, від коли чума настала, що не було анї одної жертви пошести. Єсть то успіх тих санїтарних заряджень, які перевели Хінцї. З Чанґ-Чуна наспіла вість, що там дня 1 с. м. було сім случаїв смерти, найнизше число від початку пошести. В досхрестних селах і місточках було 24 случаїв занедужаня і смерти.

Після вістий з российских, хіньских і японьских жерел пошесть розширила ся дальше і то з незвичайною скоростию особливо в північній Манджуриї. Японьский лїкар др. Кітазато доносить, що він знайшов в Чанґ-Чунї такі случаї занедужаня на чуму, котрі мають зовсїм характеристику бубонової (болякової) чуми. Після его думки, на котру годять ся також многі з его товаришів, було би пошесть легко спинити, колиб она прибрала характер пошести бубонової. На щурах зловлених в зараженних чумою домах не знайдено однак анї слїду зараженя бубоновою чумою. Єсть однак обава, що скоро потеплїє, чума перенесе ся і на щури а скоро то стане ся, то замість кінця чуми будемо мати хиба ще лиш тим страшнїйший початок. Між Хінцями в Благовіщеньску в Сибіри в Приамурскім краю було вже також кілька случаїв чуми.

Телеґрами.

Відень 6 марта. Командант маринарки ґр. Монтекуколї прибув тут з Будапешту.

Київ 6 марта. Російска шляхта київскої ґубернії, належача до партиї правиці, постановила зорґанїзувати безпроволочно безпартийний російский комітет виборчий в цїли сполученя всїх партий правиці.

Пекін 6 марта. Що до суперечних з собою вістий і вибуху боксерскої ворохобнї, треба ствердити, що урядово не знають о тім нїчого. Імовірно пішла чутка з вісти про аґітацию секти „Жовтого неба“, котра однак тратить популярність, бо оголосила, що уміє лїчити від чуми, що їй не удало ся.

Льондон 6 марта. До „Times“ доносять з Тієнцину: Відповідь Росиї на хіньску ноту домагала ся вияснення, як Хіна задивляє ся на справу свобідної торговлї в Монґолії після постанов договора з 1881 р. Правительство хіньске повідомило тепер Росию офіцияльно, що не желає собі ревізиї договора, бо инші держави, котрі доси не мають нїяких привилеїв, могли би при нагодї ревізиї договору зажадати подібних користий торговельних, які спеціяльно признано Росиї. Факт, що всяка ревізия договору, який відносить ся до Монґолії, з натури річи обіймає також дискусию над митовими постановами для полудневої Манджуриї, викликує обаву, що й Японія могла би для полудневої Манджуриї зажадати тих самих привилеїв. В виду того правительство російске займе примириме становище супротив Хіни.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з дном 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·03, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·08
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного дворця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·21, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

Colosseum Германів

Від 1 до 15 марта 1911

Сензацийні новости!

Halcys Royal Juvenites, 20 анґлійских дівчат, славна американьска трупа. — **Le nu esthetique**, танці тіний. — **Palo & Selery**, незручний акробат. — **Brothers Darlington**, незвичайні віртуози в своїх американьских новостях. — **Lotte Forsting** рецитаторка власних творів. — **Les Figinis**, незрівнані акробати. — **Чорна манька**, бомба. — **Paff and Prely**, американьскі ексцентрики.

ВІТОҐРАФ 10 величавих новостий і т. д.

В недїлї і сьвята 2 представленя о годині 4 і 8 вечер.

Білети можна вчаснїйше набути в Бюрі дневників ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).